

NÓI HAY CHẾT

TRẦN LONG PHI

AKA

NGUYỄN PHONG

AKA GIỎ NGƯỢC DÒNG

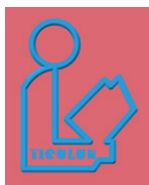

NGUYỄN VIỆT DŨNG

AKA DŨNG PHI HỒ

Nói hay chết

Nguyễn Phong
Trần Long Phi
Nguyễn Viết Dũng

Paris * 10-2025

Bìa : *Nói hay chết*
Nguồn : *Nói hay chết*

Nói hay chết

Nguyễn Phong
Trần Long Phi
Nguyễn Viết Dũng

Nói Hay Chết

**Nói Để Dân Hiểu --> Hiểu Để Dân
Mạnh * Hiểu Để Sống Làm Người *
Hiểu Để Không Bị Trị.**

Đây là một kênh truyền thông do những người trẻ VN làm ra với mong muốn duy nhất: Giúp đồng bào của mình hiểu rõ hơn về khái niệm chính trị, dân chủ và quyền lợi của chính mình. Chúng tôi tin rằng, muốn có Dân Chủ thì trước hết phải có Dân Trí. Đây là kênh dành cho người VN, những ai còn trần trở với hiện tình đất nước, còn tin

vào một tương lai tử tế hơn cho dân tộc mình. Chúng tôi làm kênh youtube này để nói, vì nếu không nói thì không ai hiểu, mà không hiểu thì mãi mãi bị trị.

Nguyễn Phong * Trần Long Phi *
Nguyễn Viết Dũng

NỘI DUNG

1. Chúng ta có cần biết ơn ĐCSVN đã đánh Pháp đuổi Mỹ?	11
2. Góc nhìn trung thực nhất về lịch sử.	39
3. Nhìn lại lịch sử bằng đôi mắt tỉnh táo	41

Chúng ta có cần biết ơn ĐCSVN đã đánh Pháp đuổi Mỹ?

PHI : Cứu đói, đánh Pháp, đuổi Mỹ.
Đó là ba công lao lớn nhất của Đảng
Cộng sản Việt Nam.

PHONG : Mà nghe tuyên truyền
miết đúng không?

Nhưng mà thật ra nó phải tuyên
truyền như vậy. Nó giống như cái kiềng
ba chân vậy. Bởi vì nếu như không có ba
cái đó để nó tuyên truyền thì dân chúng
của mình bây giờ làm sao mà chịu nổi
cách cai trị của tụi đảng cộng sản bây
giờ.

DŨNG : Ủ. Mà cái công cứu đói đánh Pháp đuổi Mỹ đâu chỉ là riêng cái công lao của đảng cộng sản Việt Nam đâu phải không nào?

PHONG, PHI : Ủ.

DŨNG : Cho nên anh nghĩ rằng hôm nay chúng ta phải nói rõ cái vấn đề này đây. Bởi vì giới trẻ hiện nay như 9dang lên đồng hết cả các em ạ.

PHI : Phải nói thôi. À mà mấy anh vấn đề thứ nhất là cứu đói đi. Vậy, ai tổ chức nào đã tham gia cứu đói?

PHONG : Nếu mà em hỏi ai, tổ chức nào có cái công cứu đói đầu tiên là phải kể đến chính phủ Trần Trọng Kim của đế quốc Việt Nam rồi, bộ trưởng tiếp tế Nguyễn Hữu Thí đã được cử vào Sài Gòn để tổ chức vận chuyển gạo ra Bắc,

thật sự là rất là nhiều khó khăn do chiến tranh nhưng những nỗ lực này cho thấy sự quan tâm hàng đầu và hành động kịp thời của chính quyền đương thời. Anh thấy đúng không?

DŨNG : Ủ, đúng rồi đấy em. Việt Minh – chính xác thì họ cũng có công cứu đói, họ cũng kêu gọi toàn dân đứng lên kháng chiến rồi phá kho thóc Nhật để cứu đói. Công nhận hành động này có ý nghĩa rất lớn về mặt chính trị để chống lại sự áp bức. Thế nhưng mà về hiệu quả thực tế tức và về mặt quy mô thì các hoạt động này thực ra lại mang tính địa phương thôi và chỉ giải quyết được một phần rất nhỏ so với nhu cầu lương thực khổng lồ của người dân thời bấy giờ. Chủ yếu thì người dân mình vẫn tự cứu nhau thôi anh em ạ.

Bởi vì sao? Bởi vì trong cơn nguy

khốn đó thì người dân chúng ta đã phải tự tìm cách để sinh tồn thôi. Họ ăn rau dại, củ chuối, cám nữa, vỏ cây, tinh thần đùm bọc lẫn nhau, san sẻ trong cộng đồng. Đó chính là yếu tố quan trọng để giúp người Việt mình sống sót qua nạn đói năm 1945 đấy anh em ạ.

PHI : có một cái chi tiết này khá quan trọng nè. Thật sự Việt Minh không chỉ là chỉ có một mình đảng cộng sản đâu. Các bạn hãy cố gắng theo dõi anh em tụi tôi nói đến hết cái clip này. Ở trên anh Phong cũng đã nêu rõ những cái hành động trước hết và trên hết của chính phủ Trần Trọng Kim : thì đó là hành động cứu đói khẩn cấp chính phủ biết lo cho dân. Đó như vậy mới đúng. Sau này đảng cộng sản Việt Nam thường lấy những cái lý do là chính phủ của ông Kim không có bộ chiến tranh, không có

quân đội, chỉ nên là chính phủ bù nhìn, họ phán xét như là bóp méo lịch sử vậy đó.

Việc cần làm là phải cứu đói, cải tổ lấy lại giang sơn, cụ thể là Hà Nội, Hải Phòng, Đà Nẵng và toàn bộ miền Nam. Còn sau những việc cấp thiết đó, chính phủ cũng đã thành lập quân đội Bảo An vào tháng 8 năm 1945 và với hơn 4000 khẩu súng mới hình như là từ Nhật thì tồn tại có hơn 4 tháng mà làm được bao nhiêu việc. Đâu phải là bù nhìn, đâu phải là bất lực mà đảng cộng sản Việt Nam lại tuyên truyền như vậy. Mấy anh nghe có kỳ không?

PHONG : Còn một cái chi tiết rất là quan trọng nữa mà khi mà em nhắc tới chính phủ Trần Trọng Kim đó Phi. Nó như thế này : anh dám với em là nhiều đứa thanh niên bây giờ nó không biết

đầu. Đó là ông ấy còn cho phép các cái đảng phái chính trị được thành lập. Có nghĩa là được cho phép đa đảng đó. Đó chính là lý do tại sao mà đảng cộng sản Việt Nam mới có sân chơi. Còn nhiều vấn đề nữa. Chính phủ còn can thiệp tới Nhật để trả tự do cho toàn bộ chính trị phạm. Gọi là chính trị phạm có nghĩa gọi là bây giờ mình gọi là tù nhân chính trị đó. Trong đó còn có những thanh niên theo Việt Minh chống Nhật đã bị bắt trước đó nữa. Hình dung không?

Có nghĩa là ông Trần Trọng Kim can thiệp tới chính phủ Nhật để thả những người đang hoạt động cho đảng cộng sản. Không hề đơn giản một chút nào. Đó là một cái sự nhân từ của một cái chính phủ đương thời.

DŨNG : Ghê quá nhỉ. Đấy thấy chưa? Chỉ có 4 tháng mà làm được bao

việc lại còn tạo cả sân chơi cho cộng sản hoạt động này. Đấy lại còn phóng thích tù chính trị hoặc tù tay Nhật nữa. Quá ghê gớm. Mình đối xử với người ta như thế mà sau này khi cướp được chính quyền rồi thì người ta lại cứ một bù nhìn hai tay sai với mình. Nghĩ lịch sử thật lắm. oan khuất thật. Thế còn đánh Pháp thì sao hai anh em nhỉ ?

PHI : Câu chuyện đánh Pháp đâu chỉ có mỗi Việt Minh đâu anh. Còn cả Việt Nam quốc dân đảng, Việt Nam cách mệnh đồng minh hội v.v... mà sau này cướp được chính quyền rồi cộng sản họ gán cho những tổ chức đó là phản động hết. Họ gọi rút tên là phản động Việt Quốc, phản động Việt Cách cho giới trẻ sau này nó đấu tố. Còn có lực lượng tôn giáo nữa. Ngày trước, các tôn giáo lớn như Hòa Hảo, Cao Đài cũng có lực lượng

vũ trang. Họ cũng hợp tác với Việt Minh để đánh Pháp. Thế mà cướp được rồi giờ cộng sản cũng bóp-bóp-bóp cho người ta kiểu như là sống không được mà chết cũng không yên vậy đó.

PHONG : Chú mày nói như vậy là chưa ăn thua. Anh nghe kể về Việt quốc Việt cách như vậy là cướp công lao của người ta là quá bình thường đối với người cộng sản. Ví dụ : sẽ ra sao mà nếu như mà chúng ta nhờ một người để đòi lại tài sản, ký kết hợp đồng đảng hoàng đúng không? Xong việc thì chúng ta xé hợp đồng đi. Rõ ràng như vậy là chúng ta mất dạy đúng không ? Và phủ nhận cái công mà đòi lại tài sản của người đó, một cái người bạn đã giúp đỡ mình. Còn chửi người ta nữa. Đã vậy rồi bắt người ta trở thành tội đồ, tội nhân thiên cổ luôn. Cho tới bây giờ nó còn ghi trong

sử sách thì rõ ràng là đã khiến cho người ta từ một người tốt trở thành một người xấu. Rõ là lưu manh, mất dạy. Em thì em thích nói vậy. Anh Dũng thấy rõ ràng phải chúng mày phải học hỏi những cái kiểu như thế này để mà sống cho tốt cho tử tế chứ không sau này con cháu nó chửi chết mẹ mình. Thấy không? Cộng sản Việt Nam đã từng là nhiều lần họ làm cái chuyện như vậy rồi. Ông Hồ ông ký hiệp ước sơ bộ với Pháp để xin Việt Nam thuộc Liên bang Đông Dương rồi thuộc Liên Hiệp Pháp tháng ba 1946 để nhờ Pháp đuổi Tưởng Giới Thạch - của Đài Loan trong một cái hiệp định có mời hẳn hoi khoảng 15.000 ngàn quân Pháp có mặt trong lực lượng ; ấy vậy mà xong việc rồi cộng sản lại la làng là Pháp âm mưu tái chiếm Việt Nam. Mẹ nó, mất dạy như thế là còn gì mà nói nữa, cho nên chỉ sau 6 tháng đã ra lời cái kêu

gọi là toàn quốc kháng chiến toàn quốc kháng chiến ý đây là chống lại Pháp mà trong khi ông là người mời đó nhé. Giấy trắng mực đen còn chưa ráo mực, chủ động ký không ai ép buộc hết để mà ông kiếm lợi rồi kiếm được lợi rồi thì phải sạch mọi thứ. Âu cũng số phận của dân tộc

DŨNG : Ủ là như vậy đấy. Lịch sử đúng là còn quá nhiều mảng tối mà giới trẻ còn chưa biết được. Nó giống như kiểu là cái câu nói mà họ hay ngụy biện đó là giết một người thì là tội phạm, giết trăm ngàn người thì thành vĩ nhân. Ok thì cứ coi như là Pháp khá dã tâm đi. Thế mà không hiểu sao nhiều nước lên thế giới trong đó có cả Châu Phi, Đông Dương thì Campuchia hay Lào, Pháp họ cũng trả êm đẹp ấy. Chả phải cách mạng long trời lở đất gì giành được độc lập đỡ

tổn xương máu đồng bào. Vậy mà Việt Nam thì như Phong và Phi vừa mới nói đó. Hơn nữa là cứ coi như là Pháp là “đối tượng” cần phải đánh thời đấy đi. Ok, tôi dùng chữ đối tượng trong ngoặc kép đấy nhé. Vậy thì công đánh Pháp ấy thực ra cũng không chỉ riêng của Việt Minh đúng không nào? Và Việt Minh thì cũng chả phải chỉ có mỗi mình đảng cộng sản. Ok. Thế thì còn đuổi Mỹ thì sao hai anh em nhỉ?

PHI : Nhắc đến cái này á thì bây giờ do bị tuyên truyền nhiều quá thì giới trẻ vẫn ảo tưởng sức mạnh quân sự của Việt Nam đã thắng được Mỹ. 12 ngày đêm bắn rơi B52 rồi buộc Mỹ phải ngồi vào bàn đàm phán thì đúng ra thì miền Bắc á có đánh Mỹ không? Có chứ. Yes. Yes. Có bắn rơi được B52 không? Có luôn. Đúng rồi. Phải công nhận một điều là

từ trước đến nay chưa có một cái quốc gia nào ngoài Việt Nam mà bắn rơi được B52 hết. Chủ yếu là bằng tên lửa Sam 2 tức là S 75 do Liên Xô sản xuất. Tuy nhiên để thắng được siêu cường quốc đó là một việc gì đó rất là khó mà nó có thể là viễn vông nữa. Và nó phải đi kèm theo nhiều yếu tố nữa. Đầu tiên là sự chống lưng của Liên Xô và Trung Quốc. Không có hai nước này thì sẽ chẳng có một cái chiếc B52 nào rớt đâu.

DŨNG : Chuẩn !

PHI : Điều quan trọng thứ hai là Mỹ thất bại nó không có phải là trên mặt trận quân sự mà là trên mặt trận chính trị.

PHONG : Cái này rõ ràng. Cái này rõ ràng.

PHI : Dạ, khi mà cái phong trào phản chiến được cánh tả lan rộng để áp lực Quốc hội Mỹ thì đó thì anh các anh cũng biết rồi. Điều quan trọng thứ ba nữa là có lẽ là đặt lên hàng đầu luôn : đó là Mỹ và Việt Nam Cộng Hòa chưa bao giờ có cái ý định tấn công ra Bắc để chiếm đóng hay làm cái gì hết.

DŨNG : Cái này chuẩn này.

PHI : Dạ. Kiểu là chỉ có thủ thôi, không có công. Cuộc ném bom năm 1972 của Mỹ là sự răn đe của Mỹ do cuộc tấn công của quân đội chính quy miền Bắc vào vùng đất của Việt Nam Cộng Hòa hồi xưa.

DŨNG : Đây chính là hành động giống như kiểu bảo vệ đồng minh đúng không ? Bởi vì thời đó là Việt Nam Cộng Hòa đang là đồng minh của Mỹ.

PHI : Dạ. Như vậy thì Mỹ rút quân do yếu tố chính trị nội bộ của Mỹ dẫn đến chính sách của Mỹ thay đổi chứ không phải là do cái năng lực chiến tranh của miền Bắc đâu. Nếu năng lực của quân sự miền Bắc mà mạnh đến cái cỡ đó thì những cái chuyện mà Trung Quốc xâm lấn đến Hoàng Sa, Trường Sa thì Việt Nam mình đánh một phát một. Đâu cần gì phải đến Trung Quốc với Nga đâu.

PHONG : Thật ra cái câu chuyện mà em nói nãy giờ đó thì nó vẫn còn thiếu sót khá nhiều, bởi vì nếu nhìn ra góc độ em phải nhìn rộng ra, phải nhìn ra chính trường của thế giới lúc bấy giờ. Mà đây là một câu chuyện về lịch sử, chúng ta nếu mà nói, chúng ta cần rất nhiều dữ liệu, cần phải học và nghiên cứu thêm. Ở đây chúng ta chỉ trao đổi ở cái góc độ sơ bộ và căn bản thôi. Thì em hiểu lúc đó về

chính sách của Mỹ họ thay đổi về nội bộ của họ về vấn đề. Họ phản chiến phong trào phản chiến về sự thay đổi về về cái cái kết cấu quyền lực ở trong chính giới của Mỹ thì họ bắt tay với Trung Quốc và họ rút quân khỏi Việt Nam dẫn đến Việt Nam Cộng hòa thất bại. Họ rút quân khỏi Việt Nam họ ký hiệp định Ba Lê năm 1973 thì họ rút quân, rồi mãi năm 1975 Việt Nam Cộng Hòa họ mới thất trận mới có cái thời điểm 30 tháng 4. Mà tại sao lại như vậy? Cứ nói rằng là đánh thắng Mỹ, cái thắng này làm gì có Mỹ - nó đã rút quân rồi. Thắng trận 30 tháng tư là thắng quân đội của Việt Nam Cộng Hòa và em phải hiểu rằng lúc này Việt Nam Cộng Hòa họ đơn độc họ đánh với cả Trung Quốc và Liên Xô. Phải nói là như vậy. Bằng chứng là vừa rồi đây Trung Quốc họ ghi nhận rằng có 300.000, hơn 300.000 quân nhân của

Trung Quốc qua hỗ trợ Việt Nam cộng sản đánh vô trong Nam Việt Nam. Làm sao khi mà vũ khí đạn được đồng minh bỏ rơi mà một quân đội họ có thể chống lại với nhiều thế lực. Lúc bấy giờ cộng sản họ cực kỳ mạnh và chủ nghĩa đỏ lúc bấy giờ rất là mạnh. Liên Xô bây giờ là một trong những quốc gia lớn nhất thế giới bấy giờ. Em nghĩ thì làm sao mà đánh ? Như vậy, cần phải nói một cách rõ ràng là : năm 1975 Liên quân đồng minh cộng sản đánh vô miền Nam và đánh thắng Việt Nam Cộng Hòa. Chúng ta phải chấp nhận cái điều đó. Một quân đội bị đồng minh bỏ rơi, bị thiếu thốn về mặt khí tài quân sự cố gắng giữ vững mất hai năm trời từ 1973 tới 1975 mới thất bại. Đó là một sự chúng ta cần phải ghi nhận. Mà thời điểm này tức là cả trước và sau năm 1975 thì Việt Nam chúng ta vẫn đang là đa đảng chứ chưa phải độc

quyền của cộng sản. Anh Dũng thấy bất ngờ hả? Mà nghe mà thấy ngạc nhiên không?

PHI : Ừ.

PHONG : rõ ràng là chúng ta đã nhắc tới ở bên trên rồi. Việt Minh là tên gọi tắt của Việt Nam độc lập đồng minh hội với tập hợp của nhiều đảng phái và các lực lượng chính trị tôn giáo khác nhau chứ không chỉ mỗi một mình đảng cộng sản. Đáng kể nhất là có Đảng Dân chủ Việt Nam, Đảng xã hội Việt Nam, Việt Nam Quốc dân đảng, Việt Nam cách mệnh đồng minh hội. Việt Nam Quốc dân đảng và Việt Nam cách mệnh đồng minh hội bị đảng cộng sản họ đá ra rất là sớm gọi là phản động Việt Quốc, phản động Việt Cách như hồi nãy em nói đó. Chúng ta chưa kể tới cái câu chuyện mặt

trận dân tộc giải phóng miền Nam các kiểu đó nha.

Còn đảng dân chủ Việt Nam, đảng xã hội Việt Nam thì do cộng sản tận dụng được nên mãi tới năm 1988 mới bị giải thể. Có nghĩa là họ cố gắng họ bào tới những cái giọt máu cuối cùng đó. Em nhớ cái điều này nha Phi. Các bạn nhớ một cái điều là 1988 Việt Nam vẫn còn đa đảng. Có nghĩa rằng bắt đầu từ mốc năm 1988 thì chúng ta bắt đầu chuyển qua một cái nền độc tài cộng sản. Phải chấp nhận điều này. Anh Dũng thấy em nói chính xác không?

DŨNG : Đấy, Phong nói quá chuẩn. Các bạn có thấy không? Lực lượng tác chiến không gian mạng cứ nói là đa đảng loạn lăm. Thế mà đa đảng lại hợp thành sức mạnh đẩy để tạo thành cái điều gọi là

thống nhất đất nước cho Việt Nam. Đấy các bạn từ đa đảng đấy các bạn. Đấy mà ta nói rồi, thời chiến khó khăn như thế đa đảng lãnh đạo vẫn điều hành được đất nước ngon lành, vẫn đi đến thống nhất, vẫn kết thúc chiến tranh thế quái nào mà lại hòa bình rồi thì họ lại nói là đa đảng loạn được nhỉ? Nghe nó hơi kỳ kỳ.

Ta nói rồi, rõ ràng điều hành một đất nước trong thời chiến khó hơn thời bình nhiều. Ai lại nói là điều hành đất nước thời bình khó hơn thời chiến đâu. Làm gì có chuyện đấy. Thế mà đa đảng điều hành được đất nước vượt qua thời chiến tranh. Thế tại sao ? Các bạn những người mà tác chiến không gian mạng lại cho rằng độc đảng có thể điều hành tốt hơn cho một đất nước thời bình? Nghe nó sao sao ấy...

PHI : Ok. Thì tránh để loạn chủ đề thì em nghĩ mình nên nêu ra những cái cái vấn đề cơ bản thôi.

DŨNG : Rồi ok em.

PHI : Dạ, thứ nhất thì công cứu đói công đầu thì thuộc về chính phủ của ông Trần Trọng Kim của đế quốc Việt Nam

DŨNG : Quá chuẩn !

PHI : Sau đó là người dân tự mình cứu lấy nhau. Việc đó rõ ràng ai cũng thấy rõ rồi. Còn hành động của Việt Minh thì nó có ý nghĩa lớn về mặt tuyên truyền chính trị. còn hiệu quả thực tế thì chỉ có tính cục bộ nhỏ ở những nơi mà họ cướp được thôi.

DŨNG : Đúng rồi.

PHI : Hơn nữa thì trong Việt Minh còn có công của Việt Quốc nữa. Việt Cách nè và các đảng phái khác như là Đảng Dân chủ Việt Nam, Đảng Xã hội Việt Nam và rất là nhiều...

PHONG: Nói chung là cái câu chuyện cứu đói đó thì Việt Minh nó mang cái ý nghĩa tuyên truyền lớn. Nó cướp ở đâu thì dân ở đó được, vậy thôi, chứ nó có đâu phải mang cái ý nghĩa quốc gia đâu. Tầm vóc quốc gia là phải nói về chính phủ Trần Đồng Kim em.

Thứ hai là chúng ta nói nãy giờ. Chúng ta nói về ba cái luận điệu tuyên truyền mà họ để họ lên đồng tự hào đó thì thứ hai là cái công đánh Pháp nó cũng như vậy không khác gì, cũng có công của các tổ chức trên cũng Việt Cách Việt Quốc thì sau này họ cho nó là phản động thì họ nói vậy thôi. Có cả

những tổ chức chính trị tôn giáo khác nhau như anh em mình này giờ nói rồi đó. Anh Dũng cũng thấy cái câu chuyện mà chúng ta nói này giờ.

Ngược lại đó nếu mà có tính điểm mà cho Việt Minh thì cũng cần trừ điểm đảng cộng sản Việt Nam nữa.

DŨNG : Tại sao ?

PHONG : do đại diện của họ đã đứng ra ký giấy trắng mực đen công nhận Việt Nam thuộc liên hiệp Pháp và công nhận sự hiện diện của quân đội Pháp tại Việt Nam. Em hình dung không? Ông Hồ Chí Minh ký giấy cho quân đội Pháp hiện diện tại Việt Nam. Ủ. Vậy thì đây là điểm trừ hay điểm cộng? Anh Dũng thấy sao? Công lương chưa? Này công ngủ á!

DŨNG : Chuẩn rồi đấy. Thật Phong nói chuẩn cứ như là trưởng ban tuyên giao trung ương đấy anh em ạ. Ok. Thứ ba ấy là về công đuổi Mỹ : thì lúc này rõ ràng vẫn còn đại diện của Đảng Dân chủ Việt Nam đúng không nào? Đảng xã hội Việt Nam nữa. Điều này là sự thật lịch sử không thể chối cãi được đúng không nào? Hơn nữa anh nghĩ rằng là nên dùng từ là Mỹ rút quân khỏi chiến trường Việt Nam thì đúng hơn. Chứ nếu mà tự hào Việt Nam đánh thắng Mỹ thì cũng giống như kiểu là Taliban, Afghanistan mà họ tự hào về việc đánh thắng Mỹ gần đây. bởi vì thật sự là lúc đó Mỹ đã rút hết khỏi Afghanistan rồi còn đâu đúng không nào?

PHI : Các bạn có quyền tự hào. Chúng tôi cũng có quyền tự hào nhưng chúng tôi tự hào về dân tộc của chúng

ta. Nhưng tự hào tự tôn nó khác với lại ảo tưởng tuyên truyền.

DŨNG : Chuẩn.

PHI : So với hiện tại thì người ta sẽ đánh giá Việt Nam mình chẳng đánh được ai hết. Trung Cộng thì thực tế xâm lấn từng bước từng bước một chủ quyền biển đảo của chúng mình. Còn chế độ cộng sản Việt Nam thì vẫn lôi nhữn cái chính thể mà họ cho là kẻ thù đã già nua đã là quá khứ rồi đánh đi đánh lại năm này qua năm khác. Chúng tôi thực sự thấy cái điều đó nó rất là nực cười.

PHONG : Anh Dũng cũng thấy nhữn câu chuyện mà chúng ta nãy giờ chia sẻ nó là nhữn cái gì mà tự hào. Phi thấy không? Chúng ta khi chúng ta không nói ra thì người ta không có nghe bởi vì rất nhiều người thanh niên

họ không biết vấn đề này. Chào các bạn. Thật ra ngày hôm nay chúng tôi cố gắng để chia sẻ với các bạn một góc nhìn rất là trung dung và khách quan. Chúng ta đang nói về những câu chuyện để phản biện lại những luận điểm tuyên truyền để tự hào lên đồng cho các bạn. Bao nhiêu năm nay chúng ta đã là một cái dân tộc thống nhất 50 năm nhưng có rất nhiều vấn đề trong xã hội. Năm nào cũng vậy hết. Và kể cả bây giờ mỗi ngày đều là luận điệu ba que họ lấy một cái chính thể Việt Nam Cộng Hòa đã mất 50 năm. Chúng ta phải xác nhận điều này. Việt Nam Cộng Hòa mất rồi. Gần như làm gì còn súng ống đạn dược gì nữa mà đánh về cố lũy. Họ cố gắng tuyên truyền như vậy bởi vì họ sợ. Họ sợ một ngày nào đó lòng dân không chịu được nữa. Họ cố gắng lấy về, họ kể ơn mỗi ngày như vậy đó các bạn. Họ cố gắng duy trì để chúng

ta không có tư duy độc lập. Chúng tôi là những người Việt Nam sinh ra và lớn lên tại Việt Nam. Chúng tôi đã từng bị nhồi nhét và học với mái trường xã hội chủ nghĩa như các bạn. Nhưng mà sự may mắn biết đâu đó chúng tôi tìm hiểu được những cái góc độ chúng ta có tư duy nó rất là độc lập, khai phóng và chúng ta tìm hiểu về nguyên do. Tôi chia sẻ với các bạn câu chuyện này bởi vì chúng ta là những người thanh niên chúng ta cần phải có trách nhiệm với dân tộc của mình. Chúng ta cần tìm hiểu về một cái sự thật lịch sử. Bởi vì sự thật lịch sử nó là thuộc về dân tộc của chúng ta. Đất nước của chúng ta mấy ngàn năm. Nó không phải là một tổ quốc 80 năm. Chúng tôi cố gắng đứng ở đây để cho các bạn thấy rằng chúng ta không làm gì sai cả. Chúng ta chỉ tìm hiểu những sự thật lịch sử. Chẳng có lý do gì chúng ta cố

gắng bịt lỗ tay lại, nhắm con mắt lại để không biết về sự thật.

Ngày hôm nay đây là một góc nhìn rất cơ bản. Nếu các bạn muốn tìm hiểu sâu, các bạn hãy tìm hiểu một cách trung dung, tìm những nguồn thực sự uy tín, những sử gia, những người đã từng vô đảng cộng sản chẳng hạn. Nghe họ kể lại xem những cái câu chuyện ngày hôm nay chúng tôi nói có đúng không? Còn nếu chúng tôi tuyên truyền, các bạn có quyền phản biện, không vấn đề gì hết, kể cả anh em người đỏ. Ok. Chào mừng các bạn vì đã coi clip của Nói hay chết.

Tôi là Nguyễn Phong. Tôi là Trần Long Phi. Tôi Nguyễn Viết Dũng.

Hẹn gặp lại các bạn trong những các clip video sau. Xin chào.

Góc nhìn trung thực nhất về lịch sử

Hello anh em. Sắp tới, tôi và anh em trong nhóm sẽ thực hiện một series nói về hành trình của ông Hồ Chí Minh, từ lúc ông ra đi tìm đường cứu nước, cho tới ngày cách mạng thành công. Cách thức ông hoạt động và những câu chuyện bên lề của ông và các tướng tá thân cận. Chúng tôi không đả kích, cũng không bôi nhọ. Tất cả dựa trên tư liệu lịch sử từ nhiều nguồn có uy tín, trong và ngoài nước. Mục tiêu duy nhất là mang lại cho các bạn, nhất là thế hệ GenZ, một góc nhìn trung thực nhất về lịch sử, nơi sự

kiện và con người được đặt đúng trong bối cảnh của thời đại. Tôi tin rằng, khi sự thật được kể lại một cách khách quan và hiện đại hơn để phù hợp thị hiếu, các bạn sẽ hiểu hơn về con đường mà dân tộc đã đi qua, về những lựa chọn, những hệ quả, và cả những giá trị vẫn còn để lại cho hôm nay. Chúng ta sẽ cùng nhìn lại lịch sử không phải để tranh cãi, mà để hiểu rõ hơn chính mình và đất nước này để cùng nhau thay đổi.

Nhìn lại lịch sử bằng đôi mắt tỉnh táo

Chào các bạn, Hôm qua tôi đăng cái hình cosplay ông Hồ Chí Minh và ông Võ Nguyên Giáp thì anh em người đồ phản ứng kịch liệt, trong đó có cả dân thường, đặc biệt là người dân ở khu vực phía bắc, sẵn tiện tôi xin phép chia sẻ luôn vài dòng để anh em hiểu là tại sao chúng ta phải có những hình thức biểu đạt như thế này! Anh em người đồ có nghe thì xin lượng thứ.

Anh em cũng biết rồi, ở Việt Nam,

hình ảnh ông Hồ Chí Minh không đơn thuần là một nhân vật lịch sử nữa, ông được xây dựng trở thành biểu tượng thiêng liêng, thay thế cho cả tôn giáo, đạo đức và lòng trung thành. Không nói quá đâu, Người ta thờ ảnh ông trên bàn thờ, treo trong lớp học, trong ủy ban, ngoài ngã ba đường, đại khái là chỗ nào có quyền lực, hoặc có thể tuyên truyền thì chỗ đó có hình “bác” Hồ. Từ khi sinh ra, mỗi đứa con nít Việt Nam đã được dạy rằng “Bác Hồ là cha già dân tộc”. Khi một đứa con nít học thuộc lòng điều đó mà không được phép thắc mắc, nó sẽ lớn lên trong một thế giới mà chất vấn là tội lỗi, phản biện là phản động. Và khi cả một dân tộc cùng chia sẻ niềm tin tuyệt đối đó, thì việc nghi ngờ lãnh tụ chẳng khác gì phạm thượng. Bắt đầu người ta tin rằng ông Hồ Chí Minh là “cha già”, là một điều gì đó không thể chạm tới. Và

bây giờ, có thể khẳng định niềm tin đó đã trở thành đức tin sai lầm, nó không khác gì tín ngưỡng, anh em hay nói chơi với nhau là “Hồ giáo”. Đó là cách mà tâm lý của người dân bị cai trị bằng tình cảm hóa chính trị. Có nhiều người khuyên tôi là không nên đụng chạm vào niềm tin của người khác, rất dễ có tác dụng phụ. Nhưng tôi nghĩ rằng, nếu niềm tin đó sai thì phải nói, có thể họ sẽ cảm thấy bị xúc phạm và phản ứng, nhưng cần phải có điều đó trong tư tưởng của họ, để hiểu rằng: À!! Ông HCM cũng là người. Cộng sản, họ giỏi ở chỗ là, họ không chỉ kiểm soát bằng công an hay nhà tù, mà bằng thứ tâm lý học rất tinh vi: họ biến lãnh tụ thành cha mẹ, để ai phản biện thì bị coi như đứa con bất hiếu, mà bất hiếu thì ai cũng coi thường, từ đó lập luận của họ trở nên vô nghĩa, phản biện của họ bị coi là phản động. Trong

một xã hội nơi mà cái nghèo và sợ hãi đang len lỏi vô từng góc ngách, người ta dễ tin vào “một người cứu rỗi”. Một lãnh tụ được thần thánh hóa sẽ giúp họ thấy yên tâm, thấy đời có điểm tựa, thấy cái khổ của mình là hy sinh vì lý tưởng lớn lao. Các bạn cũng thấy dân oan mất đất toàn cầm hình ông HCM ra trước ủy ban và hô “bác Hồ ơi, cứu dân”, đau lòng ha... cười ra nước mắt. Nhà cầm quyền thì họ biết rõ, một khi người dân còn tin vào huyền thoại, tin vào vị thánh được tạo ra thì họ sẽ không bao giờ đòi hỏi sự thật. Vì nếu đòi hỏi sự thật thì phải phơi bày, họ thì đã có ông HCM làm hải đăng cho họ, một tấm khiên quá vững chãi cho chế độ. Tôi và anh em quyết định cosplay. Bởi cosplay là hành động có thể kéo hình tượng đó từ trên mây xuống đất. Nó buộc con người ta phải nhìn thấy rằng lãnh tụ cũng chỉ là một

con người, cũng có da thịt, cũng từng sai và từng tính toán như mọi người khác, cũng có những hỷ nộ ái ố, cũng có những câu chuyện riêng tư. Tôi biết các bạn người đồ nghe khúc này sẽ nói “bố mày sợ chúng mày quá cơ”. Nhưng các bạn tin tôi đi, các bạn đang phản ứng là các bạn sợ đó! Tại sao vậy? Các bạn sợ cái nền tảng niềm tin của mình sụp đổ, sợ mất chỗ dựa tinh thần duy nhất mà các bạn từng có. Rồi Các bạn sẽ tức giận hơn nữa khi nghe sự thật. Và trong khoảnh khắc nào đó, các bạn sẽ cảm thấy trống rỗng. Mà trống rỗng là cảm giác đáng sợ nhất của những kẻ từng tin tưởng tuyệt đối. Nhưng nếu không dám đối diện với sự trống rỗng đó, thì mãi mãi các bạn sẽ không bao giờ biết tin vào chính mình.

Tôi không cosplay để làm trò mua vui đâu, Tôi và anh em cố gắng làm để

nói với các bạn rằng: đã đến lúc phải nhìn lại lịch sử bằng đôi mắt tỉnh táo, không sùng bái cũng không thù hận. Đã đến lúc chúng ta phải phân biệt giữa lòng yêu nước và lòng trung thành mù quáng rồi. Tôi đọc Đèn Cù của Trần Đình, Đêm giữa ban ngày của Vũ Thư Hiên, và nhiều hồi ký khác của những người quan chức từng ở trong giai đoạn lịch sử đó, từng hành động chân thực họ kể về một con người thật, có mưu lược, có toan tính, có cả bóng tối và ánh sáng. A! Con người đây rồi, cái này logic hơn cái mà tôi được dạy ở sách giáo khoa lịch sử nè. Ông HCM không phải thánh, không phải ác quỷ mà chỉ là một con người sống trong cơn lốc lịch sử của dân tộc mà thôi. Nói ra để chúng ta không cần đốt hình ông, cũng không cần quỳ lạy ông nữa. Bên ghét ông cũng như bên yêu ông.

Chúng ta phải học cách nhìn thẳng vấn đề để hiểu rằng đất nước mình không thể dựa mãi vào một cái bóng trong quá khứ được tuyên truyền ngày này qua ngày khác. Và nếu có tôn thờ, thì nên tôn thờ sự thật. Cosplay, với tôi, chỉ là một cách đốt đuốc trong đêm đen mà thôi. Phải đốt đuốc thì mới thấy rõ mình đang sống trong bóng tối ra sao. Phải vén cái đám mây lãnh tụ ra khỏi đầu thì dân tộc mới nhìn thấy chính mình - trần trụi, phũ phàng, sự thật! Trên thế giới, chỉ những quốc gia độc tài mới còn duy trì khái niệm “cha già dân tộc”. Các dân tộc văn minh thì họ không cần một “cha già” nào nữa hết, nó chứng minh họ đã trưởng thành rồi đó các bạn. Họ có công dân, có luật pháp, có tự do và ai cũng có thể bị phê bình, kể cả người từng được tôn vinh. Cosplay không xúc phạm ai hết. Nó chỉ xúc phạm ảo tưởng, mà ảo

tưởng thì không thể được bảo vệ bằng sợ hãi suốt được đâu. Và nếu một ngày, người Việt có thể cười khi nghe tên Hồ Chí Minh, chứ không run sợ, không thù ghét, không quỳ lạy, thì ngày đó, dân tộc này thật sự đã trưởng thành.

